

Hồi 9

Lúc Lục Tiểu Phụng từ trong mật thất của lão đầu bước ra, hôm đó là buổi sáng mờng tám tháng sáu.

Trời quang đãng, ánh mặt trời sáng lạn, gió biển tuy bị bốn bề núi non ngăn trở, khí hậu nơi đây vẫn rất mát mẻ khoan khoái.

Chàng không đi trở lại bằng đường lúc vào, vì vậy không qua gian phòng đầy những cá gỗ và tượng Phật, cũng không phải đi qua ao nước.

Lối ra khỏi địa đạo lên trên mặt đất, là bên cạnh ao sen dưới cây cầu cửu khúc, chàng ra khỏi đó mới sực nhớ ra, mình quên hỏi lão đầu một chuyện.

- Nếu muốn đi ngủ một giấc, nên đi đâu mới phải ?

Lão đầu hiển nhiên cho rằng chuyện đó chàng nhất định tự mình giải quyết được, vì vậy không đề cập tới, nhưng có biết đâu, ngủ cũng như ăn uống vậy, đều là chuyện lớn lao trọng yếu nhất trong đời sống con người.

Hiện tại Lục Tiểu Phụng hy vọng tìm ra được Nhạc Dương. Dù Nhạc Dương không tìm cho chàng một nơi để nghỉ ngơi, thì ít nhất, cũng có cái nhà tranh nào đó.

Hang vàng hang bạc, rốt cuộc cũng không bằng cái hang chó của mình, huống gì nơi đó còn có người bạn cũ đang cười toe toét chờ mình. Nghĩ đến ông bạn già đó, chàng bỗng nhớ ra một chuyện.

- Trong bụng ông bạn già đó, có phải cũng có một người nằm trong đó không ?

Người này không có canh thịt bò, không biết đã chết chưa ?

Nghĩ đến điểm đó, Lục Tiểu Phụng muốn chạy bay về. Chàng đã nhớ nhà rồi, điều đó chính chàng cũng cảm thấy buồn cười. Chỉ tiếc là chàng tìm không ra Nhạc Dương, nhưng lại gặp Sa Mạn.

Trăm hoa đua nhau nở rộ, dưới ánh mặt trời lại càng diễm lệ, Sa Mạn đứng trong bụi hoa, nàng mặc một chiếc áo mỏng màu lạt, gương mặt không thoa son phấn, trăm hoa bên cạnh nàng đều mất đi cả nhan sắc.

Nàng đứng tùy tiện nơi đó, không cử động, cũng không mở miệng.

Lục Tiểu Phụng bất giác bước về phía nàng. Nàng bỗng quay người lại bỏ đi, Lục Tiểu Phụng cũng bất giác đi theo, đi qua một con đường trải đá hoa cương, trước mặt một bụi hoa đào đang nở rục rở, có một gian nhà nhỏ.

Nàng mở cửa bước vào, gian nhà này chắc hẳn là nhà của nàng. Lục Tiểu Phụng bỗng nhớ tới U Linh sơn trang. Xem ra nơi đây quả thật có nhiều thứ rất

giống U Linh sơn trang, nhưng thực chất thì có chỗ không tương đồng, hoàn cảnh Lục Tiểu Phụng gặp phải cũng không giống.

Đến U Linh sơn trang, trong lòng chàng đã có chuẩn bị, chàng đã biết đó là nơi như thế nào. Người trong U Linh sơn trang, đều đã có chết qua một lần, rồi mới ẩn tính mai danh. Người ở đây thì vốn là những kẻ vô danh.

Lão Dao Bả Tử tuy là một nhân vật siêu quần, lão đầu này lại càng là một tay kỳ tài xuất chúng, thâm bất khả trắc, Lão Dao Bả Tử so với lão này, chỉ bất quá như một con suối bên cạnh biển thế thôi.

Cửa nhà vẫn còn đang mở, trong nhà không có tiếng người. Lục Tiểu Phụng bất giác cũng bước vào nhà. Sa Mạn đang đứng sau cửa, nàng đóng cửa lại, ôm chàng lấy chàng. Môi của nàng thật nóng, người nàng hừng hực như lửa.

Lúc Lục Tiểu Phụng tỉnh lại, trời đã về chiều. Nàng đang đứng trước song cửa, quay lưng về lại chàng, chiếc eo lưng nhỏ uốn ra thành chiếc mông tròn đầy đặn, cặp đùi thẳng tắp rắn chắc. Lục Tiểu Phụng nhìn cơ hồ muốn si ngốc. Chuyện này như một giấc mộng, thật hoang đường, mà ngọt ngào, chàng không bao giờ biết được tại sao nàng lại đối chàng như vậy.

Chàng tỉnh ngời dậy, bước lại ôm nàng vào lòng lần nữa, nhưng tứ chi mềm nhũn bất hoại, ngay cả cử động cũng muốn lười lẫm. Nàng không quay đầu lại, nhưng biết chàng đã tỉnh, nàng bỗng hỏi chàng một câu rất kỳ quái:

- Có phải anh đã giết Phi Thiên Ngọc Hồ ?

Giờ này phút này, chẳng ai ngờ rằng nàng có thể hỏi một câu như vậy.

Phi Thiên Ngọc Hồ là một người giao hoạt tàn bạo, trong trận Ngân Câu Đồ Phường, Lục Tiểu Phụng suýt chết về tay y. Lục Tiểu Phụng không ngờ nàng đề cập tới y, chàng hỏi:

- Cô biết y ?

Sa Mạn vẫn chưa quay đầu lại, nhưng bờ vai nàng run rẩy, trong lòng hình như rất kích động. Một hồi thật lâu, nàng mới chậm chậm nói:

- Tên thật của y là Giang Ngọc Phi, tên của tôi vốn là Giang Sa Mạn.

Lục Tiểu Phụng giật mình lên:

- Các người là anh em ?

Sa Mạn nói:

- Đúng vậy.

Trái tim của Lục Tiểu Phụng chìm hẳn xuống, chàng bỗng hiểu ra tại sao nàng đối xử với chàng như vậy, thì ra nàng muốn báo thù cho anh mình.

Nhưng nàng không chắc đối phó được Lục Tiểu Phụng, vì vậy nàng chỉ còn cách dùng khí giới hoang sơ nguyên thủy nhất của đàn bà.

Cái thứ vũ khí đó trước giờ rất hữu hiệu. Hiện tại tứ chi của chàng bải hoải, chắc là trong cơn tiêu hồn đó, chàng đã bị nòng hạ độc thủ. Lục Tiểu Phụng chỉ còn cách an ủi lòng mình:

- Mình sống được bao nhiêu đây, đã là vận khí quá tốt rồi, được chết dưới tay một người đàn bà như thế, coi như cũng là vận khí, mình còn oán trách gì nữa ?

Một người đã nghĩ ra được chuyện gì, trên đời này sẽ chẳng còn có gì làm cho y oán trách khổ não nữa cả.

Lục Tiểu Phụng bỗng cười lên một tiếng:

- Tuy tôi không tự tay giết y, nhưng y vì tôi mà bị chết, nếu như tôi còn có cơ hội lần thứ hai, không chừng tôi sẽ chính tay mình phải giết y thôi!

Sa Mạn lại yên lặng một hồi lâu, mới chậm chậm nói:

- Tôi đã từng thề thốt không biết bao nhiêu lần, bất cứ người nào giết y, tôi đều sẽ đem thân mình ra báo đáp. Tôi không còn cách gì khác để biểu lộ tấm lòng cảm kích của tôi.

Giọng nói của nàng đầy vẻ bi thương và oán hận, Lục Tiểu Phụng lại giật mình thêm lần nữa:

- Tại sao ?

Người của Sa Mạn đang run rẩy:

- Bởi vì tuy y là anh tôi, y hại tôi cả một đời.

Lục Tiểu Phụng không hỏi thêm nữa. Chàng rất hiểu, hạng người như Phi Thiên Ngọc Hồ, bất cứ chuyện gì vô sỉ thế nào, y cũng đều làm được. Sa Mạn vẫn còn chưa quay đầu lại, nàng nói tiếp:

- Chuyện tôi thề, tôi đã làm xong, anh có thể đi thôi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi không đi.

Sa Mạn bỗng quay phắt đầu lại, nước mắt còn chưa khô trên gương mặt trắng bệch, cặp mắt mỹ lệ vì tức giận mà biến ra sắc bén như lưỡi đao, nàng lạnh lùng hỏi:

- Anh còn muốn gì nữa ? Không lẽ còn muốn thêm ?

Câu nói ấy cũng sắc bén như một lưỡi đao.

Lục Tiểu Phụng biết nếu mình mà bỏ đi lúc này, lần sau có gặp lại cũng như người qua đường, nếu lại ôm nàng lần nữa, dù nàng có không từ chối, e chẳng còn có cơ hội gặp lại nhau, còn nếu không đi cũng không ôm, thì làm sao còn

lùng khùng được ở chốn này ?

Chàng đàn mặt ra, thật tình đàn mặt ra. Sa Mạn nhìn chàng, ánh mắt dần dần lộ vẻ ôn nhu. Nếu chàng là một gã bạc hãnh như trong truyền thuyết, hiện tại dù không đi, cũng nhất định sẽ thừa cơ lại ôm nàng thêm lần nữa, dù gì chàng cũng đã được nàng một lần rồi, tại sao còn phải ở lại đây để tìm cách gặp nàng sau này ?

Nàng thấy ra được trong lòng của chàng, cái bề mặt đa tình yếu ớt đó, nhưng nàng nhất định phải để chàng đi.

Bên ngoài bỗng có người đang gọi lớn:

- CỬ THIẾU GIA ĐÃ VỀ, CỬ THIẾU GIA ĐÃ VỀ.

Gương mặt của Sa Mạn bỗng biến thành rất kỳ quái, làm như một đứa bé đang làm chuyện gì đó sai trái bỗng bị cha mẹ bắt gặp.

Nhưng Lục Tiểu Phụng cười cười nói:

- Cô đi trước đi không sao cả, tôi sẽ đi ngay bây giờ, chuyện hôm nay, tôi nhất định sẽ quên rất nhanh.

Chàng đang cười, chỉ bất quá, bất cứ ai cũng nhìn ra được, nụ cười ấy gượng gạo đến thế nào. Sa Mạn không đi, ngược lại còn ngồi xuống, ngồi ngay bên đầu giường.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô nhất định phải để tôi đi trước ?

Sa Mạn nói:

- Anh có thể không đi cũng được.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô...

Biểu tình trên gương mặt của Sa Mạn càng kỳ quái:

- Tôi làm chuyện gì, chẳng sợ người khác biết, tùy tiện anh muốn ở đây bao lâu cũng được.

Lục Tiểu Phụng nhìn nàng, chàng bóp nhẹ vào bàn tay nàng một cái.

Chàng bước xuống giường mặc y phục vào, bỗng cười nói:

- Tôi có cái này tặng cô, không biết cô có chịu nhận không ?

Sa Mạn hỏi:

- Anh đưa cho tôi thứ gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cây đao bằng cái bô của tôi!

Sa Mạn lại nhìn chàng, cặp mắt mỹ lệ lộ một nụ cười, rớt cuộc nàng cũng bật cười lên.

Lục Tiểu Phụng chưa bao giờ thấy nàng cười.

Nụ cười của nàng như nước sông đóng băng đã bị tan ra, xuân đã trở về trên đại địa, hoa cỏ đang tung bừng nở rộ dưới ánh nắng mặt trời.

Lục Tiểu Phụng cũng bật cười lên.

Không biết hai người cười được bao lâu, bỗng nhiên, một giọt lệ từ trong mắt nàng ứa ra lăn xuống gò má trắng nõn mỹ miều.

Nàng bỗng nhiên cũng đứng dậy, nắm chặt lấy tay Lục Tiểu Phụng, nói nhỏ:

- Anh không được đi!

Giọng nói của Lục Tiểu Phụng cũng thành ú ớ:

- Tại sao ?

Sa Mạn nói:

- Bởi vì em... em không muốn anh đi!

Nàng lại ôm choàng lấy chàng. Đôi môi của nàng lạnh băng, nhưng mềm mại thơm tho, ngọt ngào như hoa cỏ. Lần này bọn họ không còn có dục vọng điên cuồng như lửa bỏng, mà chỉ có thứ tình cảm ôn nhu dịu dàng như nước.

Cách đây lâu lắm, có một vị trí giả đã từng nói một câu rất khó quên. Ông ta nói:

- Tình bạn ngày càng tích lũy, tình yêu thì đột nhiên, tình bạn cần phải có thời gian khảo nghiệm, tình yêu thường thường chỉ trong khoảnh khắc là phát sinh. Cái khoảnh khắc ấy xiết bao là huy hoàng, vinh quang, mỹ lệ.

Cái khoảnh khắc ấy đã đủ cho muôn đời.

Gió bên ngoài song cửa thổi nhẹ vi vu, xuân sắc đã trùm xuống vạn vật.

Bây giờ đang là giữa mùa hạ, những buổi hoàng hôn mùa hạ vừa sáng vừa mờng lung, vừa nhẹ nhàng, vừa nhiệt tình... đời người kỳ diệu biết bao, tình cảm kỳ diệu biết bao.

Cũng không biết có phải cửa không khóa, hay cửa sổ không đóng lại, có một người nhẹ bước vào như áng mây, rồi lại phiêu phiêu biến đi. Bọn họ không thấy y, cũng không phát giác ra, có người đã đến và đã đi.

Nhưng bọn họ thấy đóa hoa y đã để lại, một đóa băng hoa. Hiện tại là giữa mùa hạ, đóa hoa này lại làm bằng nước đá, cánh hoa trong suốt còn chưa bị tan ra. Phải đi tới nơi nào xa xôi mới kiếm ra được chỗ giữa nước đá ? Phải tốn bao nhiêu công phu mới đem đóa hoa này nguyên vẹn trở về lại nơi đây ? Tuy chỉ là một đóa băng hoa nhỏ, nhưng giá trị của nó ai mà tính ra cho được ?

Lại có ai biết được trong đó có hàm chứa bao nhiêu là nhu tình ? Bao nhiêu là thương yêu ? Trừ cái vị Cửu công tử như con thần long ấy ra, còn có ai làm được chuyện như vậy ?

Y biết nàng trước giờ không thêm đến những thứ ngoại thân. Y biết nàng rất sợ nóng, tại cái hòn đảo ở Nam Hải này, quanh năm không hề thấy băng, vì vậy, y đặc biệt đem đóa băng hoa này về, chính mình lại trao tặng cho người yêu quý.

Nhưng lúc y lại, nàng đang nằm trong vòng tay người khác, y chỉ còn nước để lại đóa băng hoa, lẳng lặng bỏ đi.

Lục Tiểu Phụng nhìn đóa băng hoa, trong lòng bỗng nổi lên một thứ cảm giác chua cay không sao tả được, không biết có phải cho cái người đa tình mà cô độc ngạo mạn kia, hay cho chính mình ?

Chàng không nhìn nàng đang có biểu tình gì, chàng không dám nhìn.

Nhưng chàng nhin không nổi mở miệng hỏi:

- Có phải là y ?

Sa Mạn chậm chậm gật đầu, gương mặt trắng nõn không có một chút biểu tình.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y rốt cuộc là một người như thế nào ?

Sa Mạn hững hờ nói:

- Tại sao chúng ta lại đi nói chuyện người khác ? Sao anh không nói chuyện anh cho em nghe đi.

Nàng gài nút áo giùm cho Lục Tiểu Phụng, rồi nhoẽn miệng cười:

- Phía sau có cái nhà bếp nhỏ, em xuống dưới làm cho anh tý đồ ăn, trong kệ còn có chút rượu, em uống với anh vài ly.

Lục Tiểu Phụng nhìn nàng, không những chàng thấy nàng cười, còn thấy tình cảm của nàng đối với mình. Trong lòng chàng hình như sắp nổ tung ra vì chứa quá nhiều tình cảm, chàng nhin không nổi muốn bước lại ôm nàng. Bên ngoài bỗng có tiếng gõ cửa, có người đang nói nhỏ:

- Em là Tiểu Ngọc đây, Cửu thiếu gia sai em lại mời Mạn cô nương ăn cơm.

Nụ cười trên gương mặt của Sa Mạn đã biến mất, nàng lạnh lùng nói:

- Ta không đi, ta không rảnh.

Tiểu Ngọc còn chưa chịu đi, cô đứng ngoài cửa năn nỉ:

- Mạn cô nương không đi, Cửu thiếu gia sẽ mắng em.

Sa Mạn bỗng xông lại mở cửa:

- Người có thấy nhà ta hôm nay có khách không ?

Tiểu Ngọc ngẩng đầu lên, lộ vẻ kinh ngạc nhìn Lục Tiểu Phụng, cô áp úng nói:

- Em... Em...

Sa Mạn sa sầm nét mặt nói:

- Người đã biết vậy, thật ra y cũng đã thấy rồi, nếu y thật tình muốn mời ta lại ăn cơm, tại sao lúc nãy không tự mình mời ?

Tiểu Ngọc không dám nói gì thêm, cô cúi gằm đầu, rón rén đi mất, trước khi đi còn lên nhìn Lục Tiểu Phụng một cái, lộ vẻ vừa kinh ngạc vừa hiếu kỳ, hình như trước giờ chưa bao giờ tưởng tượng ra, trong phòng Mạn cô nương lại có người đàn ông nào.

Nhưng Sa Mạn làm chuyện gì, quả thật nàng không hề sợ ai nhìn thấy, cũng không sợ ai biết.

Nếu nàng đã quyết tâm làm chuyện đó, dù người khác có nghĩ có nhìn ra sao, nàng chẳng thèm để ý tới.

Cửa đóng lại, nàng bỗng quay người lại hỏi Lục Tiểu Phụng:

- Anh có thể ở đây chờ em một tí không, em ra ngoài một chút, rồi về ngay.

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu.

Đáng lý ra nàng phải nên đi, bọn họ vốn đã quen nhau lâu năm, huống gì y mới từ phương xa về.

Sa Mạn hiểu tâm ý của chàng, nàng lại nói:

- Không phải em đi ăn đâu, nhưng em có chuyện muốn nói với y.

Nàng mặc nhanh quần áo vào, cầm lấy đóa băng hoa đã sắp tan rã ra, đi ra tới cửa còn quay đầu lại:

- Nhất định anh phải ở đây chờ em nhé!

Lục Tiểu Phụng lấy trong kệ ra bình rượu, ngồi xuống đó, nhưng chàng không muốn rót rượu ra uống. Chàng cảm thấy căn nhà nhỏ bé tinh trí này bỗng trở thành sao mà trong lộng tịch mịch quá, làm cho chàng bất giác phải tự hỏi mình:

- Mình là hạng người như thế nào ? Mình làm vậy có phải là đang hại mình hại người không ?

Tuy lão đầu có nói, chuyện gì cũng đều do chàng quyết định, thật ra, mệnh vận của chàng hoàn toàn đã bị người ta thao túng trong tay, hiện tại, ngay cả sức lực để bảo vệ chính mình, chàng còn không có, làm sao có sức đi bảo vệ nàng ? Nhưng hiện tại chàng nhất định đã làm cho nàng lọt vào trong hoàn cảnh khôn

khô, cái vị Cửu thiếu gia tại nơi đây chắc chắn là người có quyền lực thao túng mệnh vận người khác.

Chàng muốn bỏ đi, nhưng lại không nỡ, đứng lên rồi lại ngồi xuống, vừa mới rót ly rượu ra tính uống, bỗng nghe có tiếng người vừa cười vừa nói:

- Uống rượu một mình lãng xẹt quá, sao không rót giùm em một ly ?

Tiếng cười ngọt ngào êm ái, chính là của Ngưu Nhục Thang.

Tuy chàng đã lâu lắm chưa nghe cô ta cười, giọng cười của cô chàng còn nhận ra được.

Ngưu Nhục Thang cười vang như chuông ngân, cô bước vào, nụ cười vừa ngọt ngào vừa tươi tắn, lúc cô cười quả thật còn mê người hơn lúc cô không cười nhiều lắm.

Nhưng Lục Tiểu Phụng chỉ lạnh lùng nhìn cô một cái, rồi hững hờ nói:

- Cô biến ra biết tôi lúc nào thế ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Dù anh có cháy thành tro, em cũng nhận ra anh, chỉ bất quá có người khác kề bên, làm sao em dám thân mật được với anh chứ ?

Cô giành lấy ly rượu trên tay Lục Tiểu Phụng, đặt mông xuống ngồi trên đùi chàng, dịu dàng nói:

- Nhưng bây giờ mình có thể thân mật với nhau được rồi, anh tùy tiện thân mật với em sao cũng được!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cử ca của cô đã về, tại sao cô không đi uống rượu với y ?

Ngưu Nhục Thang bật cười:

- Anh ghen đấy à ? Anh có biết y là gì của em không ? Y là anh ruột của em đấy.

Lục Tiểu Phụng hiển nhiên có điểm bất ngờ, chàng nhin không nổi hỏi cô:

- Y rốt cuộc là một người như thế nào ?

Câu này chàng đã hỏi Lão Thực hòa thượng, cũng đã hỏi Sa Mạn, không ai trong bọn họ chịu trả lời.

Ngưu Nhục Thang thở nhè nhẹ ra một hơi:

- Thật ra, em cũng không sao nói được y rốt cuộc là hạng người như thế nào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Bởi vì con người của y quá phức tạp, quá lạ kỳ, nhưng ngay cả ông già bảo bối của em, cũng nói rằng, y là một thiên tài thật xuất sắc.

Nhắc đến người đó, ánh mắt của cô sáng rỡ lên, cô lại nói tiếp:

- Có lúc y xem ra rất ngu xuẩn, thường thường hay lạc đường, thậm chí ngay cả bên trái bên phải cũng không phân biệt rõ, nếu anh hỏi có trăm người chết đi mười bảy người còn lại bao nhiêu, không chừng y sẽ đi tìm một trăm người lại, giết đi mười bảy người, rồi đếm số người còn lại, mới trả lời cho anh.

Cô lại nói tiếp:

- Nhưng bất cứ võ công dù có khó luyện đến đâu, y đều học hết cả, bất kể phòng thủ nghiêm mật đến đâu, y cũng vào ra như không, chuyện gì anh nghĩ trong đầu, còn chưa nói ra, y đã biết rồi, nếu như y muốn giết người nào, dù người đó có trốn đi chỗ nào, dù người đó có bao nhiêu người bảo vệ, y đều không thất thủ bao giờ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhất định không bao giờ ?

Ngưu Nhục Thang cười cười:

- Không chừng anh không tin, Lão Thực hòa thượng thì đã tin!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bọn họ đã có đánh nhau rồi ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Cỡ võ công như Lão Thực hòa thượng, đánh với y không quá ba chiêu.

Lục Tiểu Phụng không nói gì.

Chàng biết đây cũng chẳng phải là lời nói dóc, Lão Thực hòa thượng nhảy trong rương ra, tình cảnh đó chàng cũng đã chứng kiến tận mắt.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Y không đánh bạc, không uống rượu, chuyện đàn ông thích làm, y hoàn toàn không thích làm.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói:

- Trừ chuyện giết người ra, y còn làm được gì ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Những lúc ở không, y sẽ ngồi một mình bên bờ biển như một người ngu si, có lúc hai ba hôm liền không nói một câu, có hôm y ngồi bên bờ biển ba ngày, không ăn uống gì cả.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không chừng y có lên ăn vài con cá, các người không thấy được thể thôi.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Không chừng anh cũng không tin, nhưng sức nhẫn nại của y quả thật rất ít người nào làm được, y có thể nằm sâu dưới đáy biển một ngày một đêm không thò đầu lên.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không lẽ y là cá, có thể hô hấp ở dưới nước ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Y làm như chẳng cần phải hô hấp vậy, có lần lão đầu tử cũng không biết tức giận y chuyện gì, đem y bỏ vào trong cỗ quan tài đóng lại, chôn dưới đất bốn năm ngày, sau đó người khác nhìn không nổi lên đem quan tài moi lên, mở nắp quan tài xem thử.

Cô nhìn Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Anh đoán xem y thế nào ?

Lục Tiểu Phụng vênh mặt lên:

- Y đã biến thành ra cương thi, không chừng trước giờ y vẫn là cương thi!

Ngưu Nhục Thang cười nói:

- Y đứng dậy phui phui quần áo bỏ đi mất, làm như chẳng có chuyện gì xảy ra!

Lục Tiểu Phụng tuy ngoài miệng nói có vẻ chua cay xiên xỏ, thật ra, trong lòng cũng không khỏi lấy làm bội phục người này lắm. Chàng cũng biết, đây chẳng phải là thần thoại, nếu một người luyện Du Già của Thiên Trúc đến mức hỏa hầu, y sẽ làm những chuyện người ta không thể nào tưởng tượng ra được.

Chàng đã từng chứng kiến tận mắt một nhà sư khổ hạnh người Thiên Trúc bị người nhốt vào trong rương sắt, bỏ vào trong đáy nước, ba ngày sau, còn sống sờ sờ đi ra khỏi rương.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Tuy y vừa cổ quái vừa cô tịch, nhưng ai ai cũng thích y, bởi vì y thường làm giùm cho mọi người rất nhiều chuyện, nhưng chính mình lại không cần gì, đôi tiền tài y lại càng không xem vào trong mắt, anh chỉ mở miệng ra hỏi y, ney y có, dù hỏi bao nhiêu, y cũng sẽ đưa cho anh!

Cô lại nói:

- Các cô con gái lại càng không cách gì cưỡng lại không mê y được, chỉ tiếc là trừ cái vị tẩu tẩu vị lai của em ra, trước giờ y chưa hề xem ai lọt vào mắt!

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vị tẩu tẩu vị lai của cô là ai ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Chính là người đàn bà vừa ôm nhau với anh lúc nãy.

Lục Tiểu Phụng ngẩn mặt ra, một hồi thật lâu, mới nhin không nổi hỏi cô:

- Bọn họ đã dính thân với nhau ?

Ngưu Nhục Thang gật gật đầu nói:

- Anh đoán xem ca ca của em đem chị ấy từ đâu về ?

Lục Tiểu Phụng không muốn đoán.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Từ một chỗ không ai dám gặp ai là kỹ viện về!

Cô lại thở ra nhè nhẹ:

- Lúc đó chị ấy vừa mới bị Ông anh ruột đem bán vào trong kỹ viện, nếu không phải nhờ ca ca của em, hiện tại chị ấy không biết đã bị vùi hoa dập liễu bao nhiêu lần rồi!

Lục Tiểu Phụng cảm thấy tỳ vị của mình đang co rút lại, cơ hồ muốn mửa cả ra.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Ca ca em đối đãi với chị ấy như vậy, ít ra chị ấy cũng phải có gì để biểu lộ lòng cảm ơn, nào ngờ lại đi chọc ca ca em tức giận, cỡ hạng người như ca ca em, lại đi thích hạng người đàn bà như vậy, anh xem có kỳ quái không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không kỳ quái.

Ngưu Nhục Thang mở to đôi mắt ra nhìn chàng.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói:

- Nàng vốn là một người đàn bà thật khả ái, ít ra là không đi nói xấu người khác sau lưng!

Ngưu Nhục Thang thở ra:

- Thì ra anh cũng thích chị ấy, như vậy có chỗ phiền phức thật đấy, em cứ ngỡ anh muốn trở về, vì vậy mới len lén đi tìm cho anh một chiếc thuyền.

Lục Tiểu Phụng la lên:

- Cô nói gì ?

Ngưu Nhục Thang hững hờ nói:

- Bây giờ anh đã yêu chị ấy, dĩ nhiên nhất định sẽ ở lại đây, em còn biết nói gì nữa ?

Cô từ từ đứng dậy, còn muốn đi ra.

Lục Tiểu Phụng chụp lấy tay cô hỏi:

- Cô... cô tìm được cho tôi một chiếc thuyền thật sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Chiếc thuyền ấy cũng chẳng lớn gì lắm, cũng chẳng có gì là khó khăn, chỉ bất quá...

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chỉ bất quá làm sao ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Anh đã thích chị ấy, còn đi đâu nữa ?

Cô giựt tay mình ra khỏi bàn tay Lục Tiểu Phụng, lạnh lùng nói:

- Nhưng em thì muốn đi đây, khỏi cho người khác về đây lại ghen tương!

Lục Tiểu Phụng chỉ thấy miệng mình đắng nghét, chàng nhìn cô đi ra khỏi cửa, nhìn không nổi lại xông ra chụp lấy tay cô. Ngưu Nhục Thang vênh mặt lên:

- Đàn ông gì, muốn ở thì ở, muốn đi thì đi, kéo qua kéo lại ra thể thống gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Được, tôi đi theo cô!

Câu ấy nói xong, chàng ngẩng đầu lên, lập tức thấy Sa Mạn đang đứng nhìn mình.

Đêm khuya lắm, bóng hoa môn lung.

Nàng yên lặng đứng trong bụi hoa, gương mặt trắng ngần phảng phất trắng như muồn trong suốt, ánh mắt mỹ lệ đầy vẻ bi thương.

Lúc Lục Tiểu Phụng nhìn nàng, nàng đã cúi đầu đi qua một bên bọn họ, đi vào trong nhà, ngay cả nhìn cũng không nhìn Lục Tiểu Phụng nửa mắt.

Nàng không nói gì, không nói ngay cả một câu.

Lục Tiểu Phụng còn biết nói gì hơn.

Ngưu Nhục Thang nhìn bọn họ, nói:

- Anh đã muốn đi, tại sao còn chưa đi ?

Lục Tiểu Phụng bỗng xông lại, kéo tay Sa Mạn, lớn tiếng nói:

- Đi, anh đem em đi một lượt!

Sa Mạn xoay lưng lại chàng, không quay đầu lại, nhưng chàng có thể cảm thấy thân nàng đang run rẩy, nàng bỗng lạnh lùng nói:

- Anh đi đi, mau mau đi thôi, ngày... ngày mai tôi lấy chồng rồi, đáng lý ra là không nên gặp anh lại!

Bàn tay của Lục Tiểu Phụng bỗng lạnh cứng, một hồi thật lâu, mới từ từ buông tay nạng ra, chàng bỗng cười lớn lên:

- Đây là chuyện vui, cung hỉ cô, chỉ tiếc là tôi uống không được ly rượu mừng cho hai người.

Chàng móc trong người hết ra tập ngân phiếu, đặt xuống bàn:

- Chút ý tứ, cũng là đồ lễ mừng của tôi.

- Cám ơn anh.

Tuyệt diệu, tuyệt diệu quá. Một người vừa mới nguyện ý dâng hiến cho mình tất cả, bây giờ lại đi cám ơn đồ lễ vật của mình tặng cho cô ta ngày đi lấy chồng. Mà thứ đồ mình tặng lại là thứ cô ta không bao giờ thèm để mắt đến. Đây không phải là điều tuyệt diệu quá sao, tuyệt diệu đến độ muốn đụng đầu vào đâu đó chết quách cho rồi.

Lục Tiểu Phụng không đụng đầu chết đi cho rồi. Chàng theo Ngưu Nhục Thang ra ngoài bờ biển, lần này Ngưu Nhục Thang không hề gạt chàng.

Bờ biển quả thật có một chiếc thuyền, trên thuyền còn có sáu bảy người chèo chuyền.

Ngưu Nhục Thang nắm tay chàng hỏi:

- Anh có biết tại sao em để anh đi không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không biết!

Ngưu Nhục Thang nói:

- Em vốn không muốn để anh đi đâu, nhưng hiện tại không thể không để cho anh đi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi biết!

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Rốt cuộc anh biết hay là không biết ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi vừa biết, cũng vừa không biết.

Ngưu Nhục Thang thở ra nói:

- Thật ra là em biết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô biết gì ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Em biết trong lòng anh đang đau khổ lắm, nhưng nếu anh cứ ở đây hoài, có ngày anh sẽ nhất định chết về tay Cửu ca của em.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi biết!

Ngưu Nhục Thang nói:

- Anh về lại rồi, nhớ tìm cách thưởng tiền cho bọn chèo thuyền, bọn họ đều là những người đáng tin cậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi biết!

Ngưu Nhục Thang nói:

- Lão đầu tử mà biết em thả anh đi nhất định sẽ tức giận lắm, không chừng còn đem em đi chôn sống, nhưng...

Cô lại thở ra:

- Nhưng chúng mình dù gì cũng có một đoạn nhân duyên, nếu em mà giết anh, em cũng cam lòng, nhưng nếu người khác giết anh, em sẽ nhất định đau lòng lắm!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi biết!

Ngưu Nhục Thang bật cười:

- Hiện tại hình như chuyện gì anh cũng biết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thật ra chuyện gì tôi cũng đều không biết.

Chàng quả thật chuyện gì cũng đều không còn biết, bởi vì lòng chàng đã tán loạn, hoàn toàn tán loạn.

Chàng thông minh, khoát đạt, cơ trí, dưỡng cảm, kiên cường, chàng sống cuồng nhiệt, thích mạo hiểm. Chàng không phải là thứ hỗn đản mà người ta tưởng tượng, nhưng chàng có một khuyết điểm lớn nhất. Trái tim của chàng quá mềm yếu.

Tại sao một người cá tính càng kiên cường, ngược lại trái tim lại mềm yếu ?

Tại sao một người càng thông minh, ngược lại càng dễ làm chuyện ngu xuẩn ?

Hiện tại Lục Tiểu Phụng đã ở trên biển, biển cả tráng lệ mênh mông, đại khái cũng làm cho người ta quên đi chút nào phiền khổ ưu tư. Nhưng Lục Tiểu Phụng không quên được. Hiện tại đã khuya lắm, gần như đã gần tới bình minh, nhưng chàng còn đang nghĩ tới hoàng hôn.

Cái hoàng hôn làm chàng vĩnh viễn không bao giờ quên được. Tại sao nàng lại đối với chàng như vậy ? Tại sao nàng muốn chàng đi ? Rồi lại không muốn chàng đi ?

Rồi lại để cho chàng đi ? Tại sao lại biến đổi nhanh chóng quá ?

Nếu chân tình đều không thể tin tưởng vào được, trên đời này còn có gì làm người khác tin được vào ?

Trở về được, dĩ nhiên đó là một chuyện hấp dẫn không thể kháng cự được.

Về xong rồi, chàng lại trở thành Lục Tiểu Phụng nổi danh thiên hạ, trên hoang đảo, chàng có là gì đâu ? Về lại rồi, chàng sẽ lập tức được mọi người hoan nghênh, rượu ngon người khác không mở ra được, sẽ mở ra vì chàng, chuyện người khác làm không được, chàng đều làm được cả.

Nhưng về lại rồi, chàng có thật sự sẽ sung sướng không ? Mấy năm nay chàng đã hưởng bao nhiêu vinh dự rồi, bất cứ ai đề cập đến cái người có bốn hàng lông mày Lục Tiểu Phụng, đều cảm thấy rất bội phục, vừa ái mộ vừa ghen tức.

Có thật chàng đang sung sướng chẳng ? Chỉ có mình chàng mới biết được.

Nếu một người không thể căng với người mình thật tình thương yêu ở cùng một nơi, thì dù có đem hết vinh quang của cái trên đời này đưa cho y, đợi đến lúc giữa đêm tĩnh mịch, không ngủ được, y cũng sẽ ngòi đó mà rơi nước mắt.

Dù cho mắt y không có tí lệ nào, trong lòng cũng sẽ rơi lệ.

Một người nếu được cùng một người mình thật tình thương yêu ở một nơi, dù cho ở trong một gian phòng chật hẹp cũng hơn ở trong một lâu đài vạn phòng.

Cái thứ tình cảm ấy không phải là kẻ thông minh nào có thể hiểu thấu.

Cái thứ tình cảm ấy nếu nói cho những kẻ thông minh ấy nghe, y sẽ nhất định cười như cười một kẻ ngốc, tại sao chỉ vì một cô gái mà bỏ tất cả mọi thứ. Nhưng bọn họ không biết rằng, có lúc cô con gái ấy chính là tất cả mọi thứ của người đàn ông đó.

Dù bao nhiêu là trân châu bảo ngọc tiền tài quyền lực trên đời này, cũng không sánh bằng hai tấm lòng chân thật với nhau.

Cái thứ tình cảm ấy chỉ có người chí tính chí tình mới hiểu được, chỉ cần y hiểu vậy, dù người khác có mắng y chửi y nhục mạ y, gọi y là kẻ ngốc, y cũng không màng.

Lục Tiểu Phụng chính là một kẻ ngốc như vậy. Lục Tiểu Phụng chính là một kẻ hỗn đản như vậy.

Đêm dài lê thê, biển cả mênh mang, chàng bỗng nhảy ùm xuống nước, nhảy xuống mặt biển. Bất kể ra sao, nhất định chàng phải trở về gặp nàng lại lần nữa.

Dù cho gặp xong rồi sẽ len lén bỏ đi, chàng cũng cam tâm tình nguyện. Dù chàng đi không được, chàng cũng cam tâm tình nguyện.

Một người không ngốc, một kẻ lãng tử không nhà không cửa, một người rất thành công được bao nhiêu người mơ tưởng như mình với bao nhiêu là quyền lợi danh vọng, tại sao lại đi làm một chuyện như vậy ?

Bởi vì y là Lục Tiểu Phụng.

Nếu chàng không làm vậy, chàng đã không còn là Lục Tiểu Phụng, chàng đã là một người chết!

Nước biển lạnh ngắt, chàng nhảy ra khỏi thuyền xong, lại bơi thêm một hồi thật lâu, mới sực nhớ ra một chuyện, một chuyện chết người.

Lúc bắt đầu nhổ neo là đang giữa khuya, hiện tại đã gần sáng, thuyền đi cũng đã được hơn một tiếng đồng hồ, nếu chàng muốn bơi ngược lại, không biết còn phải mất bao lâu, cũng có thể là ba bốn tiếng đồng hồ, cũng có thể là vĩnh viễn không bao giờ tới.

Nếu quay đầu trở lại thuyền, rất có thể sẽ rượt theo kịp, cũng rất có thể không rượt theo kịp. Chàng bỗng phát hiện ra mình đang bị treo giữa lưng chừng trời, tiền cũng chết người mà lui cũng chết người.

Chính ngay lúc đó bỗng nghe ỳnh lên một tiếng, chàng quay đầu lại nhìn, một làn khói xanh đang bốc lên từ chiếc thuyền ở đằng xa, rồi bỗng biến thành một biển lửa rực một góc trời.

Nước biển lạnh giá, người của chàng còn lạnh hơn cả nước biển. Chàng nhìn chiếc thuyền đang từ từ chìm xuống, nếu mình còn trên chiếc thuyền đó, e rằng đã bị nổ tan tành xương thịt, lần này chàng lại thoát được cái chết trong đường tơ kẻ tóc.

Chỉ tiếc là tình cảnh cũng không khá hơn bao nhiêu, hiện tại chàng có muốn trở lại hoang đảo, cũng khó như lên trời, nếu chìm xuống dưới đáy biển, thì là chuyện quá dễ dàng.

Xem tình cảnh như vậy, sớm muộn gì chàng cũng bị chìm xuống thôi.

Chiếc thuyền chàng đi sớm muộn gì cũng sẽ bị chìm, Ngưu Nhục Thang dùng phương pháp hiển nhiên còn thô lỗ khích liệt hơn cha cô ta nhiều.

Lục Tiểu Phụng thở ra, chàng bỗng phát giác ra mình có thêm một nhược điểm.

Chàng dễ tin vào người khác, nhìn người khác lúc nào cũng lương thiện hơn một chút, chàng từ chối không tin trên đời này có kẻ ác nào chân chính không có thuốc chữa, nhưng chàng lại quên mất người làm cha dĩ nhiên lúc nào cũng hiểu con mình rõ ràng hơn ai cả.

Chàng cứ ngỡ rằng Ngưu Nhục Thang chỉ cần đuổi chàng đi là xong chuyện, nào ngờ cô ta nhất định phải giết chàng đi mới xong.